

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 82.787 van 8 oktober 1999

A. 55.838/VI-11.645

In zake : **DOSSOGNE** Francis,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Eric VUYLSTEKE, advocaat,
Winston Churchilllaan 79
1180 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 15 maart 1994 ingediende verzoekschrift, waarbij Francis DOSSOGNE de nietigverklaring vordert van "het besluit van de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken d.d. 30 december 1993, waarbij hem een vergunning wordt geweigerd om het beroep van privé-detective uit te oefenen",

Gelet op arrest nr. 45.861 van 28 januari 1994 waarbij de vordering tot schorsing wordt afgewezen;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer JAUMOTTE, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 2 maart 1999 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories van de verzoekende en van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 7 september 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 6 oktober 1999;

Gehoord het verslag van de heer HANSE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. VUYLSTEKE, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mevr. VERELST, adjunct-adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer JAUMOTTE, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep uiteengezet zijn in arrest nr. 45.861 van 28 januari 1994;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan "schending van artikel 3 van de wet van 19 juli 1991"; dat hij tegen de bestreden handeling inbrengt dat daarin verwezen wordt naar een "betrouwbaarheidsvereiste" die niet terug te vinden is in de wettekst; dat hij onderstreept dat hij voldeed aan alle

voorwaarden om een vergunning te krijgen om het beroep van privé-detective uit te oefenen, die zijn voorgeschreven in de in het middel genoemde bepaling, behalve aan de vijfde (opleiding) waarvan hij was vrijgesteld met toepassing van artikel 22, tweede lid, van de genoemde wet; dat hij aanvoert dat de vergunning om het beroep van detective uit te oefenen hem bijgevolg niet geweigerd kon worden, en dat met de bestreden handeling, waarbij hem de genoemde vergunning geweigerd is omdat hij niet voldeed aan het betrouwbaarheidsvereiste, aan de zeven voorwaarden die exhaustief zijn opgesomd, een voorwaarde is toegevoegd waarin de wet niet voorziet;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan "ontstentenis van motivering, of in ieder geval (aan de) omstandigheid dat de motivering dermate beknopt is dat ze gelijk staat met ontstentenis van motivering"; dat hij in een eerste onderdeel aanvoert dat de bewering volgens welke (hij) onmiskenbaar activiteiten zou hebben uitgeoefend die een gevaar kunnen vormen voor de openbare orde of voor de interne veiligheid van de Staat, te "beknopt of te concludent" is, niet nauwkeurig genoeg en eigenlijk slechts een "holle frase", die niet kan dienen als motivering; dat hij in een tweede onderdeel tevens aanvoert dat "de loutere bewering dat hij activiteiten zou hebben uitgeoefend die opgesomd worden in de wet van 10 april 1990 op de bewakingsondernemingen, de beveiligingsondernemingen en de interne bewakingsdiensten, verre van afdoende is";

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan "kennelijke dwaling omtrent de beoordeling en (aan) het arbitraire en onredelijke karakter van de genomen beslissing"; dat hij in een eerste onderdeel stelt dat "de motivering die in aanmerking is genomen erin bestaat dat (hij) in het verleden onmiskenbaar activiteiten zou hebben uitgeoefend die een gevaar konden vormen voor de openbare orde of voor de interne of

externe veiligheid van de Staat en hij bijgevolg geen "betrouwbaar" persoon zou zijn"; dat hij tegen die beoordeling inbrengt dat hij van goed zedelijk gedrag is, zoals blijkt uit het getuigschrift dat hij heeft overgelegd, dat de verschillende veroordelingen die hij heeft opgelopen van meer dan tien jaar geleden dateren en verband hielden met zijn politieke bedrijvigheid, dat hij in eer hersteld is bij een arrest van het hof van beroep te Brussel van 7 september 1992, dat hij alle politieke activiteiten heeft opgegeven, dat hij zich sedert meer dan tien jaar uitsluitend bezighoudt met zijn gezin, dat er nooit tegen hem klacht is ingediend over de wijze waarop hij gedurende meer dan tien jaar als privé-detective heeft gewerkt, en dat het bijgevolg duidelijk is dat de strafbare feiten die hij heeft gepleegd in het kader van zijn vroegere politieke bezigheden beschouwd kunnen worden als jeugdzonden; dat hij in een tweede onderdeel onderstreept dat "het vaststaat dat (hij) niet in een bewakingsonderneming, beveiligingsonderneming of interne bewakingsdienst werkt, maar wel erkent "dat het daarentegen wel zo is dat (hij) als zelfstandige opdrachten uitvoerde voor een bewakingsonderneming (cf. overeenkomst gesloten op 15-09-1993 met de bvba G.C.S.P.R.)" en dat hij een einde heeft gemaakt aan die bezigheid zodra hij op 27 januari 1994 vernomen heeft dat ze beschouwd werd als een bewakingsactiviteit en niet als een activiteit die valt onder het beroep van privé-detective, waarbij hij terloops opmerkt dat "het Luxemburgse bureau van verzoeker en niet het Belgische bureau de bestreden overeenkomst heeft afgesloten", terwijl "de aangevraagde vergunning voor het Belgische bureau geldt";

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan "schending van het beginsel dat alle Belgen gelijk zijn en van het niet-discriminatiebeginsel"; dat hij in dat verband verklaart "te vrezen dat de weigering om hem een vergunning te geven om het beroep van privé-

detective uit te oefenen, eigenlijk uitsluitend gebaseerd is (op) zijn politieke activiteiten in het verleden op zich, dat wil zeggen los van alle veroordelingen waarvoor hij trouwens in eer hersteld is", een grond die niet wettelijk aanvaardbaar zou zijn, want in strijd met de Grondwet en met het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, die de vrijheid van vereniging, de vrijheid van mening en de vrijheid van meningsuiting waarborgen, en iedere discriminatie op grond van politieke, filosofische of ideologische overtuiging verbieden;

Overwegende, wat de gezamenlijke middelen betreft, dat artikel 3 van de wet van 19 juli 1991 onder meer uitsluit dat de vergunning om het beroep van privé-detective uit te oefenen wordt toegekend aan iemand die tegelijkertijd werkzaam is in een bewakingsonderneming;

Overwegende dat de omstandigheid "dat betrokkene activiteiten uitoefent die opgesomd worden in de wet van 10 april 1990 op de bewakingsondernemingen, de beveiligingsondernemingen en de interne bewakingsdiensten", "waardoor hij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 3, 4°, van de genoemde wet van 19 juli 1991", juist één van de gronden is van de bestreden handeling;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad in eigen naam bewakingsopdrachten uitoefende in Luxemburg en in Brussel, onder de naam "EUROPA DETECTIVES", inzonderheid als onderaannemer van de bvba G.C.S.P.R.; dat zulks onder meer gestaafd wordt door het proces-verbaal nr. 0096/93 van de Algemene Rijkspolitie, door de brief van 21 september 1993 die R. MOULIN, bestuurder-algemeen directeur van de bvba G.C.S.P.R., aan de N.V. SOLAM heeft gericht, en door de overeenkomsten die op 15 september

1993 gesloten zijn tussen verzoeker en de bvba G.C.S.P.R.;

Overwegende dat de grond van de bestreden handeling, namelijk de gelijktijdige uitoefening van detective- en bewakingsactiviteiten, voldoende duidelijk en precies is, zodat verzoeker deze perfect kon begrijpen; dat het tweede onderdeel van het tweede middel bijgevolg niet gegrond is;

Overwegende dat uit het voorgaande volgt dat de steller van de bestreden handeling, door te vermelden dat "de betrokkene activiteiten uitoefent die opgesomd worden in de wet van 10 april 1990 op de bewakingsondernemingen, de beveiligingsondernemingen en de interne bewakingsdiensten" geen kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt, of geen willekeurige of onredelijke beoordeling heeft gemaakt; dat het tweede onderdeel van het derde middel bijgevolg niet gegrond is;

Overwegende dat de bewezen vaststelling dat verzoeker tegelijkertijd detective- en bewakingsactiviteiten uitoefende, op zich volstond opdat hem geen vergunning om het beroep van privé-detective uit te oefenen werd verleend; dat het bijgevolg geen belang heeft de middelen te onderzoeken waarmee de andere grond wordt aangevochten, namelijk dat verzoeker niet voldeed aan de betrouwbaarheidsvoorwaarde; dat het eerste middel, het eerste onderdeel van het tweede middel, het eerste onderdeel van het derde middel en het vierde middel bijgevolg niet in aanmerking kunnen worden genomen;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie een "nieuw middel ontleent aan de abnormale duur van de procedure, aan schending van de redelijke termijn, aan schending van artikel 6, § 1, van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden"; dat hij aanvoert dat de

redelijke termijn om een uitspraak te doen over het onderhavige beroep, dat is ingesteld in maart 1994, verstreken is, en stelt dat "de Raad van State gevolgtrekkingen behoort te maken uit het verstrijken van de redelijke termijn in het onderhavige geval, waarbij hij heel in het bijzonder rekening dient te houden met het feit dat de verwerende partij geen gevolg heeft gegeven aan de nieuwe aanvraag om een vergunning, die is ingediend" op 24 mei 1995;

Overwegende dat, in de veronderstelling dat de termijn waarbinnen het dossier is behandeld, onredelijk is, die omstandigheid niets kan afdoen aan de wettigheid van de bestreden handeling, noch de nietigverklaring ervan kan wettigen; dat de Raad van State die een uitspraak doet in de objectieve geschillenberechting, ongeacht de duur van de procedure, ertoe gehouden is uitspraak te doen over de wettigheid van de handeling waaromtrent hij is geadieerd; dat de Raad zich overigens voor de beoordeling van die wettigheid verplaatst naar het tijdstip waarop die handeling is gesteld, en geen rekening houdt met feiten die nadien hebben plaatsgevonden; dat het middel, waarmee niet de wettigheid van de bestreden handeling wordt betwist, niet ontvankelijk is;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terechtzing van de VIe kamer, op acht oktober 1900
negenennegentig door :

de HH. CLOSSET,	kamervoorzitter,
HANSE,	staatsraad,
LEWALLE,	staatsraad,
Mevr. NOTEBAERT,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.